

Vad är och vad vill P.O.U.M.

I september 1935 bildades partiet *Partido Obrero de Unificación Marxista* (POUM)¹ genom sammangående mellan de två partierna *Bloque Obrero y Campesino* (BOC) och *Izquierda Comunista* (IC)². I februari 1936 gav det nybildade partiet ut denna skrift för att bringa till kännedom partiets grundläggande principer. Huvudförfattare var A. Nin och J Maurín. Skriften gavs ut på nytt 1972 som bilaga till exil-utgåvan av tidningen *La Batalla*.

---

¹ Arbetarpartiet för marxistisk enhet

² Arbetar- och bondeblocket resp. Kommunistiska vänstern

Den revolutionära rörelsen i oktober 1934, som helt klart är den viktigaste händelsen i proletariats historia i vårt land, riktade stråkastarljuset på att det saknades ett stort revolutionärt socialistiskt parti.

Historien om alla revolutioner, vare sig de segrat eller inte, visar obestridligt att en revolutionär seger är omöjlig utan ett starkt revolutionärt parti som kan utgöra axeln, motorn och hjärnan för de stora massorna i aktion.

För att den borgerliga revolutionen skulle segra i England och Frankrike – de två stora klassiska borgerliga revolutionerna – behövde borgarklassen ett revolutionärt parti: Cromwells independenter i första fallet och Robespierres och Saint-Justs jakobiner i det andra. För att oktoberrevolutionen i Ryssland skulle segra måste Lenin först bygga ett parti, bolsjevikpartiet.

Utan ett arbetarklassens revolutionära parti är inte den socialistiska revolutionens seger möjlig.

Oktoberupprorets misslyckande i vårt land berodde framför allt på avsaknaden av ett sådant parti.

Detta konstaterande är det första som varje marxist måste göra, när denne drar de historiska slutsatserna av den revolutionära rörelsen i oktober.

Två kommunistiska organisationer som stått långt ifrån varandra har kommit fram till samma slutsats: Bloque Obrero y Campesino (BOC) och Izquierda Comunista (IC).³ De slutsatser som de kom fram till genom att kritiskt undersöka fakta och allmänna perspektiv sammanföll. Därför var det naturligt att de gick samman, vilket i praktiken visar att teorin om ett enat partiets teori inte bara var en enkel agitatorisk paroll, utan i själva verket utgjorde huvudmotivet för både BOC:s och IC:s aktuella inriktning.

Sammanlagningskongressen, som hölls i Barcelona den 29 september 1935 – precis ett år efter oktoberresningen – var ett första praktiskt resultat av denna samstämmiga analys. Partido Obrero de Unificación Marxista [Arbetarpartiet för marxistisk enhet], POUM, bildades som ett sammangående av två revolutionära marxistiska organisationer och hade, när det gällde alla sina aktiviteter som främsta målsättning, de arbetande klassernas revolutionära enhet, som en nödvändig förutsättning för att den demokratisk-socialistiska revolutionen ska segra i vårt land.

1. Hur POUM ser på den aktuella politiska situationen och förhåller sig till den

Den aktuella fasen i den pågående revolutionen i Spanien är en övergång mellan den fascistiska kontrarevolutionen och den demokratisk-socialistiska revolutionen.

Detta har pågått sedan 1931 och kan ytterligare fortsätta en viss tid med växlingar, antingen åt vänster eller höger. Men upplösningen kommer obönhörligen att bli socialism eller fascism. Antingen kommer den att följa den ryska oktoberrevolutionens exempel eller det italienska och tyska exemplet. Antingen kommer storbourgeoisins och de feodala resternas kontrarevolutionära styrkor att segra och inrätta en oförsonlig och hämningslös diktatur av fascistisk typ – och detta kommer att betyda att arbetarrörelsen försvinner organisatoriskt under en hel period – eller så kommer arbetarklassen att segra, med upprättandet av proletariats diktatur som kommer att slutföra den demokratiska revolutionen som var ofullgånngen i händerna på småbourgeoisin, och utan att stanna upp fortsätta mot en socialistisk revolution.

³ Arbetar- och Bondeblocket resp. Kommunistiska Vänstern

Vårt lands revolution är inte bara demokratisk till karaktären, den är demokratisk-socialistisk.

Det är *bara* om arbetarklassen tar makten som den demokratiska revolutionen, som i denna historiska period är intimt förknippad med den socialistiska revolutionen, kan slutföras.

Bourgeoisin har förlorat all revolutionär förmåga. Den kan inte hålla fast vid demokratis grunder. Den utvecklas mer eller mindre hastigt, beroende på omständigheterna, i fascistisk riktning, eftersom fascismen är det politiska uttrycket för bourgeoisins förfall.

Arbetarklassen är garantin för en verklig demokrati. Genom att orubbligt försvara de demokratiska krav som bourgeoisin fruktar (när den står till vänster) och förstör (när den står till höger) – kommer arbetarklassen fram till den socialistiska revolutionens tröskel.

Proletariatet bör bli den verkliga förkämpan för demokratiska erövringar. Det måste vara den stora befriaren som för fram lösningar på de problem som rör den demokratiska revolutionen: jordfrågan, nationalitetsfrågan, statens struktur, kvinnofrigörelsen, krossandet av kyrkans makt, likvidering av de parasitära kasterna, förbättrande de arbetandes moraliska och materiella standard.

Proletariatets diktatur, som är av övergående natur eftersom den bara kommer att finnas fram tills klasskillnaderna och klasserna har utplånats, kommer inte att avskaffa demokratin, utan tvärtom stärka den genom att förverkliga den verkliga demokratin: arbetardemokratin.

Proletariatet kommer att gripa makten när den breda befolkningsmajoritetens och arbetarklassens allmänna intressen sammanfaller och då det finns ett starkt socialistiskt parti, vilket är ett nödvändigt villkor.

Samtidigt som proletariatet bygger partiet, måste det bli till en attraktionspol för de stora folkmassorna, som törstar efter en rättvisare samhällelig organisation.

För att uppnå detta måste man utveckla en dubbel aktivitet som löper samman, riktad till arbetarklassen i allmänhet och riktad till mellanliggande klasserna: småbourgeoisin, medelklassen och bönderna.

När det gäller arbetarklassen framhåller arbetarpartiet nödvändigheten av följande:

Först och främst aktionsenhet mellan alla arbetare, vilket skapar en enhetsfront både i basen och på toppen: den lokala och regionala Arbetaralliansen och den nationella Arbetaralliansen.

Som nummer två facklig enhet. Alla existerande fackliga organisationer som står på klasskampens grund bör gå ihop för att skapa en enda fackförening inom varje bransch eller industri lokalt, en enda lokal federation och en enda central fackförening.

Som det tredje ett enda marxistiskt revolutionärt parti.

När det gäller småbourgeoisin ska inte arbetarpartiet inta den klassiska socialdemokratis ståndpunkt, att upprätta en permanent organisatorisk allians med de småborgerliga partierna, vilket på sistone åter har kommit upp på dagordningen hos den Kommunistiska Internationalen genom den s k folkfronten, inte heller det absurda ställningstagandet att stoppa småbourgeoisin och borgarklassen i samma påse.

De småborgerliga partierna har genom sin oförmåga, okunskap och feghet förrått och svikit de löften som de gett arbetare, bönder och t.o.m. den egna småbourgeoisin. Därför måste man ideologiskt och taktiskt bekämpa dessa demagogiska partier, med målsättningen att vända arbetarmassorna, vilka fortfarande är deras anhängare, från dem och dra till sig en del av småbourgeoisin, särskilt bönderna. På så sätt neutraliseras den andra delen.

Fascismen, som understöds av borgarklassen, har huvudsakligen småbourgeoisin och den deklasserade medelklassen som bas. Denna småbourgeoisie orienterar sig mot fascismen när

de småborgerliga partierna misslyckats och arbetarrörelsen visar sig vara splittrad och oförmögen att genomföra sin revolution, vilken är det enda som definitivt kan lösa de demokratiska och socialistiska problem som står på dagordningen.

[Den källa som använts i följande stycke verkar varas ofullständig. Stycket finns inte med i den nyutgåva som återges i Victor Albas *La revolución española en la práctica*, 1977)] (...) man måste kunna skilja på de historiska ögonblick när det kontrarevolutionära hotet är utomordentligt allvarligt och då man måste göra vissa tillfälliga, övergående överenskommelser, och ändå vidmakthålla arbetarpartiets organiska oberoende och rätten att kritisera de småborgerliga partierna.

Denna hållning är korrekt. Lenin accepterade tillfälliga överenskommelser med den radikala bourgeoisin. Men det är en avgrund mellan denna hållning och folkfrontens, vilken nyligen förts fram av Kommunistiska Internationalen. Folkfronten binder upp arbetarrörelsen till bourgeoisin.

2. Problemet med att förena marxister

I Spanien finns tyvärr fortfarande inte det stora Revolutionära Socialistiska parti som revolutionen behöver. Men för varje dag som går, gör den revolutionära nödvändigheten att det blir mer och mer brådskande med att bilda detta parti, som kan leda revolutionen till seger.

Socialistpartiet är inte det parti som revolutionen kräver. Detta beror på att det trots påtvingade kursförändringar, vilka man måste ge sitt erkännande, fortsätter att i grunden vara ett typiskt socialdemokratiskt parti. Det inrymmer inom sig tre olika tendenser, som står emot varandra: Först och främst högertendensen, reformistisk ända in i märgen, en trogen avbild av den tyska socialdemokratin och det engelska Labour. För det andra den centristiska tendensen, som drar åt det republikanska hållet och är djupt mensjevikisk, som inte strävar efter annat än att hjälpa de småborgerliga republikanerna. Centristerna, som står i ledningen för socialistpartiet, utgår från hypotesen att vår revolution är demokratisk och inte demokratisk-socialistisk, och vägrar konsekvent att erkänna nödvändigheten av att arbetarklassen ska ta makten genom ett väpnat uppror. För det tredje finns vänstertendensen, som representeras av Ungdomsförbundet och en viktig fraktion av själva partiet och som bekämpar den reformistiska tendensen och centristerna. Utifrån perspektivet att ena alla marxister är vänsterflygeln i socialistpartiet viktigast. Emellertid intar den socialistiska vänsterflygeln i många frågor en djupt felaktig ståndpunkt. Till exempel har den börjat orientera sig mot den Kommunistiska internationals politik, precis när denna på sin VII:e kongress gjort en radikal omsvängning, och inlett en politik som ligger till höger om socialdemokratins höger. Dessutom uttalar sig vänstersocialisterna inte alltid på ett klagörande sätt när det gäller så viktiga frågor som Arbetaralliansen, den fackliga enheten och den revolutionärt marxistiska enheten.

Som vi ser det är socialistpartiet mycket långt ifrån att utgöra en kraft som är starkt centraliserad och enad i tanke och handling. Det är inte ens i närheten av att vara ett bolsjevikparti. I dess sköte samexisterar alla tendenser, från den som säger sig vara leninistisk till den som har en evolutionistisk uppfattning⁴, och däremellan en som helt enkelt är republikansk. Detta liknar mer en federation av olika tendenser än ett sammanhållet parti.

Teoretiskt har socialistpartiet varken kunnat tillägna sig Lenin, Marx eller Engels. Dess teoretiska svaghet var ett av de karakteristiska dragen hos det gamla PSOE. Det vidmakthåller felaktiga ståndpunkter när det gäller den spanska revolutionens nuvarande etapp. Partiet har

---

⁴ Revisionisten Eduard Bernstein trodde på en *evolution* som gradvis skulle ge socialdemokratin makten. – Ö anm.

intagit felaktiga ståndpunkter när det gäller nationalitetsproblemet och jordfrågan. Det har intagit en helt och hållet socialdemokratisk ståndpunkt i förhållande till krigsproblemet, genom att godkänna Nationernas Förbund.

Spaniens kommunistparti (PCE) är inte heller vår revolutions bolsjevikparti. Som officiell sektion av den Kommunistiska internationalen, och underkastat den sovjetiska utrikespolitikens svängningar, måste det agera inte i enlighet med den revolutionära rörelsens behov i vårt land, utan i överensstämmelse med den sovjetiska diplomatin, vilka ofta står i öppen motsättning till varandra.

För det första saknar PCE ett system med interndemokrati. Den politiska linjen, taktiken, inklusive tillsättningen av ledningskommittéer avgörs inte av partiet vid dess kongresser, utan på order från Moskva.

Man behöver bara se på de taktiska svängningar som Spaniens kommunistparti (spansk sektion av Komintern) följt sedan republiken proklamerades och fram tills nu, för att inse hur verklighetsfrämmande det är.

När republiken proklamerades den 14 april följde PCE naturligtvis instruktioner från högre ort och skrek: ”Ner med republiken!”, ”Leve sovjeterna!”. Objektivt sett placerade sig PCE då, utan att vilja det, vid sidan av de mest inbitna monarkisterna. Fem år senare är den borgerliga republiken totalt misskrediterad. Dess namn har besudlats med floder av proletariats blod och av de mest bedrägliga och skandalösa affärer. Och vid denna tidpunkt, då arbetarklassen borde orientera sig mot ett maktövertagande i enlighet med Oktoberrevolutionen, då utför PCE, på order av Moskvans, ett hopp som placerar det till höger om hög-socialisterna. PCE förvandlar dilemmat ”fascism eller socialism” till: ”fascism eller demokrati”. En helt och hållet borgerligt republikansk paroll finner alltså sitt mest hängivna stöd hos PCE.

När det gäller enhetsfronten skulle Spaniens Kommunistparti inte kunnat ha ett mer olyckligt ställningstagande. Det blev ett parti som gjorde anspråk på att ha monopol på enhetsfrontens flagga. När fronten förverkligades i form av Arbetaralliansen⁵, hamnade PCE följaktligen utanför och motsatte sig den hårdnackat och systematiskt. Under lång tid bekämpade PCE Arbetaralliansen så till den milda grad att PCE kallade den ”kontrarevolutionens heliga allians”. Men några månader senare, ställd inför en strömning som helhjärtat var för Arbetaralliansen, ändrade PCE inriktning på 24 timmar, genom att den 4 oktober, när striderna redan börjat, ansluta sig till Arbetaralliansen.

På grund av denna instabilitet, som är ett resultat av total avsaknad intern demokrati, och genom allt större avsteg från den traditionella bolsjevistiska politiken, är kommunistpartiet långt ifrån att vara ett revolutionens parti.

Arbetarpartiet för marxistisk enhet (POUM), som blev resultatet av sammanslagningen av Arbetar- och bondeblocket och den Kommunistiska vänstern, tror inte att det är möjligt att få alla marxister att gå med i ett redan existerande parti. Det handlar inte om att gå med eller uppslukas, utan om att förena de revolutionära marxisterna. Det är nödvändigt att skapa ett nytt parti genom att sammansmälta de revolutionära marxisterna.

Arbetarpartiet (POUM) tror att de revolutionära marxisternas enhet – som inte har något att skaffa med en absurd sammanslutning av Labourtyp – kräver att man först klargör ståndpunkterna. ”Innan vi sammansluter oss och för att kunna sammansluta oss, måste vi först avgjort och bestämt avgränsa oss från varandra”, sade Lenin.

---

⁵ Arbetaralliansen: grundades i Katalonien i slutet av 1933 på initiativ av BOC. Alliansen organiserade en generalstrejk i Katalonien (utan CNT) vid tiden för det asturiska upproret i oktober 1934.

Arbetarpartiet anser att de grundläggande förutsättningarna för att lyckas förena revolutionära marxister är följande:

För det första: Den spanska revolutionen är en demokratisk-socialistisk revolution. Frågan står: socialism eller fascism. Arbetarklassen kommer aldrig att kunna ta makten på fredlig väg, utan måste göra ett väpnat uppror.

För det andra: När väl makten gripits, måste det upprättas proletariatets diktatur, som är en regim av övergångskaraktär. Maktorganen förutsätter en bred och fullständig arbetardemokrati. Revolutionens parti varken kan eller bör inskränka arbetardemokratin.

För det tredje: Nödvändigheten av en Arbetarallians både lokalt och nationellt. Arbetaralliansen måste gå igenom tre faser: För det första som ett enhetsfrontsorgan som genomför offensiva och defensiva, legala och illegala aktioner, för det andra som organ för upproret; och för det tredje som maktorgan.

För det fjärde: Erkännande av problemen med nationaliteterna. Spanien ska utgöras av en iberisk union av socialistiska republiker.

För det femte: I sin första fas en demokratisk lösning av jordfrågan. Jorden till de som brukar den.

För det sjätte: Vid krig, omvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig. Inga illusioner om Nationernas Förbund, som är imperialisternas enhetsfront.

För det sjunde: Det förenade partiet kommer att kvarstå utanför den 2:a och 3:e Internationalen, som båda har misslyckats, och kommer att kämpa för en världsomspännande revolutionär socialistisk enhet på ny grundval.

För det åttonde: Försvar av Sovjetunionen, men inte genom att stödja dess politiska pakter med kapitaliststaterna, utan genom arbetarklassens internationella revolutionära aktioner. Rätt att kritisera den politik som förs av de styrande i Sovjetunionen när den är kontraproduktiv i förhållande till världsrevolutionens marsch framåt.

För det nionde: En permanent demokratiskt centralistisk regim i det enade partiet.

Det finns redan ett parti – Arbetarpartiet – som entusiastiskt försvarar denna enhetsidé. Det är otvivelaktigt en viktig aspekt. Således handlar det nu om att vinna de verkligt marxistiska delarna av socialistpartiet och kommunistpartiet för detta syfte att få dem att, när de insett behovet av ett enat revolutionärt socialistiskt parti, ta ställning för en revolutionärt marxistisk enhetskongress.

3. Enhetsfronten: Arbetaralliansen

De två organisationer som har gått samman och bildat Arbetarpartiet för marxistisk enhet – Arbetar- och Bondeblocket och Kommunistiska Vänstern – har deltagit direkt i, och ibland spelat en avgörande roll för, bildandet av Arbetarallianser.

För Arbetarpartiet är Arbetaralliansen – en aktionsenhet – otvivelaktigt en stor historisk händelse i vår arbetarrörelse. Genom Arbetaralliansen koncentrerar arbetarrörelsen sina styrkor utan att dess traditionella organisationer behöver avstå från sitt oberoende och sina särdrag.

Arbetaralliansen, som baserar sig på arbetarrörelsens objektiva villkor, har i vårt land kommit spela samma roll som sovjeterna i ryska revolutionen: först och främst som enhetsfrontsorgan, därefter som organ för upproret och slutligen som maktorgan. När arbetarklassen griper makten kommer den existerande borgarstaten att ersättas av något nytt som just Arbetaralliansen är fröet till.

Arbetaralliansen måste således genomgå tre faser som är nära knutna till revolutionens utveckling: offensiv och defensiv enhetsfront, uppror och maktövertagande.

Arbetaralliansen är inte bara en simpel hypotes. Den utgör en realitet. Den har genomgått sitt eldprov i en formidabel revolution och därigenom visat sin styrka och representativa förmåga. Oktoberdagarna 1934 medförde att Arbetaralliansen dynamiskt utkristalliserades. För det första, under de månader som föregick oktober, kunde Arbetaralliansen i stor utsträckning upprätta arbetarmassornas aktionsenhet. Det är denna enhet som möjliggjorde upprorsrörelsen i oktober. De två viktigaste brännpunkterna i upproret var Asturien och Katalonien. I Asturien där Arbetaralliansen skapades av alla organisationer, även anarkisterna, fick arbetarrörelsen övertaget redan från början. I Katalonien var Arbetaralliansen ofullständig, eftersom anarkosyndikalisterna stod utanför. Trots nedgången för anarkismen i Katalonien under den sista tiden, så råder det inget tvivel om att deras frånvaro i Arbetaralliansen var en viktig orsak till att arbetarupproret inte lyckades lika bra i Katalonien som i Asturien.

Att Oktoberupproret besegrades berodde på att det ännu inte fanns en bred Arbetaralliansrörelse i hela landet, inte heller ett starkt revolutionärt socialistiskt parti som hade tillräcklig styrka och auktoritet för att bli den verkliga axeln i denna enhetsfront.

Det är detta konstaterande som fått Arbetarpartiet att formulera denna trängande nödvändighet, att vid sidan av bildandet av ett förenat revolutionärt marxistiskt parti, påvisa den stora betydelsen av Arbetaralliansen – fröet till våra sovjet.

När det gäller Arbetaralliansen intar de socialistiska, anarkistiska och officiella kommunistiska kamraterna en felaktig inställning, som vi snart ska se.

Socialisterna hävdar att Arbetaralliansen bara har karaktären av ett upprosvärktyg. Dvs de förnekar förutsättningarna för dess första fas – enhetsfronten – och för dess tredje – maktorganet. Det faktum att de inte ser Arbetaralliansen som en process, utan helt enkelt som något oföränderligt, statiskt, visar att socialisterna ännu inte förstått betydelsen av den proletära revolutionen. Som vi redan har sagt kan inte Arbetaralliansen vara ett instrument för upproret om den inte innan dess utgjort ett instrument för enhetsfronten, dvs en offensiv och defensiv aktionsenhet. Ett arbetarparti som strävar efter ett uppror, men inte förbereder ett adekvat maktorgan, kommer aldrig kunna leda upproret, och om det gör uppror reduceras det endast till en statskupp och därmed kan inte den erövrade makten baseras på solid och oförstörbar grund. Partiet ska aldrig vara ett maktorgan. De är helt fel ute när de säger: ”Makten åt Socialistpartiet”. Makten ska inte ligga hos det eller det andra partiet, utan hos arbetarklassen, och ska utövas via dess demokratiska organ: sovjet, råd, arbetarallianser.

Med utgångspunkt från den axiomatiska principen att socialism och arbetardemokrati är oskiljaktiga, att socialism inte kan existera utan arbetardemokrati, eller arbetardemokrati utan socialism, måste problemet med vilka maktorgan som behövs ställas i god tid. Lenin säger: ”Om inte de revolutionära klassernas folkliga skaparkraft bildat sovjeterna, så skulle den proletära revolutionen i Ryssland vara en hopplös sak, ty med den gamla apparaten skulle proletariatet utan tvekan inte kunna behålla makten, och en ny apparat kan inte skapas med en gång.” Om man överför Lenins uppfattning till Spanien, kan man säga att utan att skapa välorganiserade, fast förankrade Arbetarallianser med ett eget inre liv, kommer arbetarklassen inte kunna lyckas behålla makten, även om den plötsligt tar den.

Den ståndpunkt som socialisterna vidhåller gentemot Arbetaralliansen är alltså helt felaktig.

Vår revolutions framtid hänger intimt samman med utvecklingen av Arbetaralliansen.

Den aktuella politiska och samhälleliga situationen ställer Arbetaralliansen inför den första fasen: Den om alla arbetares enhetsfront.

Socialisterna och anarkisterna har motsatt sig Arbetaralliansen under denna etapp, utan vilken vare sig den andra eller tredje etappen kan existera.

Om socialisternas och anarkisternas inställning, som när det kommer till kritan sammanfaller, skulle få överhanden, då skulle vi inte få någon enhetsfront och därmed skulle även revolutionen gå om intet.

Vare sig när det gäller enhetsfronten (Arbetaralliansen) eller fackföreningsenheten har anarkisterna fasta ståndpunkter. Inom dess led finns motstridiga idéer. Det visar att de är ytterst sårbara. Den stora massan avanarkister med sin klassmedvetenhet, utgör (liksom de som följer socialisterna) en revolutionär kraft av stor betydelse. Om dessa massor inte ser enhetsrörelsen som en manöver, utan som en väg mot revolutionär handling, kommer de att ansluta sig till Arbetaralliansen, precis som anarkosyndikalisterna gjorde i Asturien.

Arbetaralliansen måste övertyga de socialistiska och anarkistiska massornas om sin outhärlighet. Den måste breddas: hela, absolut hela arbetarklassen ska bli en del av Arbetaralliansen. Arbetaralliansens verksamhet behöver dessutom demokratiseras, den måste successivt upphöra att vara en ovanifrån skapad topporganisation och vinna arbetarmassorna genom att agera demokratiskt. Successivt bör Arbetaralliansen förändras och anta samma karaktär som sovjeterna i den ryska revolutionen.

Å andra sidan finns det de som är så överentusiastiska när det gäller Arbetaralliansen att de lyckas glömma eller förringa det revolutionära arbetarpartiets roll, vilket också är felaktigt. En arbetarenhetsfront, hur bred den än är, förblir ett trubbigt verktyg om den inte roterar runt en axel som bara kan vara det revolutionära socialistiska partiet. Arbetaralliansen i sina tre stadier av enhetsfront, upprorsinstrument och maktorgan, behöver det revolutionära, marxistiska Arbetarpartiet som rådgivare, vägvisare och avantgarde. Utan ett parti utrustat med en revolutionär teori, skulle Arbetaralliansen kunna omvandlas till en språngbräda för en reformistisk arbetarrepublikansk folkfront, vilket kommunistpartiet i Spanien nu förespråkar.

Det officiella kommunistpartiet försöker faktiskt ersätta Arbetaralliansen med Folkfronten, fastän det försäkrar att det är anhängare av Arbetaralliansen.

Den folkfrontspolitik som Kommunistiska internationalen för närvarande iscensätter i flera länder, bl.a. i vårt land, utgör ett radikalt brott med den marxistiska traditionen.

Folkfronten, som den förespråkas av Komintern, är en permanent organisk allians mellan arbetarrörelsen och den liberala bourgeoisie.

Denna nya Komintern-taktik för med sig ännu fler problem än den sekterism som tillämpades under den s k "tredje perioden", som kännetecknades av oförsonligt krig mot socialdemokratien.

Med Folkfronten förloras klasskillnaderna helt ur sikte och följaktligen tillfogas klasskampen ett slag, den kamp som är marxismens hörnsten.

Om "socialfascism"-politiken leder till fascismens seger, leder folkfrontspolitikerna raka vägen till krig.

I Frankrike, där folkfronten nått sin höjdpunkt, har kommunistpartiet helt och hållet avvecklat sin antimilitaristiska aktivitet, röstat för krigskrediter och blivit en av de främsta försvararna av "la Union sacrée" (den heliga enigheten).

Om det skulle utbryta krig mellan Frankrike och Tyskland skulle de franska kommunisterna till följd av folkfrontspolitikerna vara den väpnade kampens propagandister bland massorna och därmed försvara den franska imperialismen.

I Spanien leder det officiella kommunistpartiets verksamhet till liknande ställningstaganden. De borgerliga vänsterregeringarna har ett starkt stöd från de stalinistiska kommunisterna. I praktiken leder detta politiska stöd till att massornas rörelse mot den socialistiska revolutionen bromsas. Idag har borgarklassen en tung allierad: kommunistpartiet med sitt försvar av folkfronten till varje pris.

Vi har redan upplevt vilka resultat som folkfronten uppnått i vårt land. 1931-1933 förde socialistpartiet i praktiken en folkfrontspolitik, vars andra upplaga nu kommunistpartiet entusiastiskt propagerar för. Samarbetet mellan socialisterna och republikanerna ledde till kontrarevolutionens seger i november-december 1933. Slutet kommer att bli än mer katastrofalt om de officiella kommunisternas ståndpunkt skulle segra, en hållning som är mer radikal(=liberal) och socialdemokratisk än kommunistisk.

Denna vår inställning till folkfronten står inte i motsättning till, som man skulle kunna tro, det faktum att POUM undertecknat det dokument som utgjorde bas för de allmänna valen den 16 februari 1936. Det handlade bara om en enkel valpakt med amnesti som sitt främsta syfte.⁶ POUM utvecklade en fullständigt självständig propaganda, och klargjorde att denna pakt endast kunde ses som rätt och slätt teknisk valsamverkan.

Som vi redan klargjort ovan förkastar inte POUM kontakter och allianser med småbourgeoisin, men sådana överenskommelser och allianser ska alltid handla om konkreta och tillfälliga frågor.

Allt annat är folkfront och otänkbart för varje revolutionär marxist.

4. Fackföreningsfrågan

I Spanien är arbetarklassen delad sedan arbetarrörelsens barndom. En sektor, som leds av socialistpartiet, grupperar sig fackligt i Unión General de Trabajadores (UGT) och tillhör den allmänt reformistiska tendensen. En annan sektor, som är influerad av anarkismen, lyckades efter en lång rad försök slutligen skapa Confederación Nacional del Trabajo (CNT).

CNT och UGT, den anarkosyndikalistiska respektive socialistiska fackföreningen, har i själva verket haft monopol på arbetarklassens fackliga organisering i vårt land.

Denna splittring har varit förödande för arbetarrörelsen. En av orsakerna till kapitalismens relativa stabilitet i Spanien hänger samman med denna historiska klyvning av vår arbetarrörelse. Bourgeoisin har dragit nytta av en splittrad arbetarklass i två läger med oupphörliga inbördes strider.

När det gäller denna liksom andra aspekter av arbetarnas problem är POUM:s fackliga paroll kategoriskt: enhet. Vi behöver inte två fackföreningscentraler. En klass. En front. En enda central fackförening.

I Frankrike har det visat sig vara enklare att lösa problemet med att ena fackföreningarna än att skapa ett enat parti. Detta gäller dock inte för Spanien. Här kommer den fackliga enheten troligen att äga rum efter den marxistiska politikens enande. Kampen mellan anarkister och socialdemokrater är för djupgående och splittringen har existerat under mer än ett halvsekel och detta är inte lätt att överbrygga.

Hur som helst är det nödvändigt med facklig enhet och eftersom den är nödvändig måste den komma till stånd. Därför måste vi marxister ställa oss denna mycket viktiga uppgift.

Nå, hur kan man åstadkomma facklig enhet?

---

⁶ De politiska fångarna skulle verkligen bli frisläppta efter koalitionen valseger.

I denna fråga håller socialisterna fast vid felaktiga åsikter enligt vårt sätt att se. Några säger: ”enhet i Unión General de Trabajadores” eller så vågar de inte ställa frågan om enhet och förordar i stället: ”Alla självständiga fackföreningar gå med i UGT och aktionsenhet mellan UGT och CNT”.

Båda dessa två positioner som intas av somliga socialister är felaktiga. I praktiken döljer de en vilja att bevara splittringen bland arbetarna. Anarkisterna – och deras fackliga styrka är betydande – kommer aldrig att gå in i UGT. Bara genom att föreslå det skapas genast en hårdare attityd från anarkisterna.

Anarkisterna har utvecklats och stärkts, till stor del beroende på deras motstånd mot socialisternas reformistiska politik. I detta skede av historien hade anarkisterna till stora delar rätt, otvivelaktigt mycket mer rätt än socialisterna. Om socialistpartiet inte hädanefter förmår korrigera sig – och stötestenen här är det svåra problemet med enhet – kommer anarkismen fortsätta att bevara tillräcklig styrka för att hålla arbetarklassen splittrad.

Följaktligen ställer Arbetarpartiet frågan om den fackliga enheten, precis som när det gäller andra frågor, inte bara propagandistiskt, utan vi ska arbeta konkret i dess anda. För att uppnå detta, bedömer POUM på basis av en analys av verkligheten – fastän partiet finns i hela Spanien – att lösningen för en enad fackförening i Spanien finns i Katalonien, där fackföreningsrörelsen är mest splittrad.

Den syndikalistiska rörelsens uppsplittring i Katalonien verkar aldrig ta slut. CNT, som tidigare dominerade helt, såg sina styrkor decimeras så till den grad att den utan tvivel hamnade i minoritet. De stora arbetarmassorna i Katalonien upplöstes till följd av CNTs misslyckande under ledning av anarkisterna från FAI. Den fackligt organiserade arbetarna grupperas på följande sätt: 1) fackföreningar influerade av Arbetarpartiet, vilket säkert den viktigaste sektionen. 2) fackföreningsoppositionen i CNT (treintister). 3) Regionala arbetarkonfederationen i Katalonien (CNT). 4) Allmänna Arbetarunionen (Katalanska federationen), 5) fackföreningar som är influerade av Den Katalanska socialistiska unionen (USC) och 6) autonoma fackföreningar.

Det handlar således om att förverkliga facklig enhet bland arbetarna i Katalonien. Denna fackliga enhet, som ska betraktas som övergående i avvaktan på att fullständig facklig enhet upprättas över hela landet, kommer att befinna sig utanför CNT och UGT och slåss för enhet, för bildandet av en enda central.

Betydelsen av detta första steg mot utveckling av enhetsrörelsen är svår att sia om. Det faktum att arbetarklassen i Katalonien, som tills nyligen var CNTs huvudsakliga bastion, reser den fackliga enhetens fana är något som kommer att få en otrolig återverkan i hela Spanien. Bildandet av Arbetaralliansen i Katalonien medförde att den omedelbart utvidgades till hela landet. När det gäller facklig enhet kommer samma sak att ske.

Det som här är viktigt är att övergå från abstraktion till konkretion. Det som är konkret i detta fall, startpunkten, är att sätta igång arbetet för att skapa facklig enhet i Katalonien. Resten kommer att följa efter. Det är denna uppgift som POUM ägnar sig åt, starkt övertygat om att förverkligandet av facklig enhet i hela Spanien går via upprättandet av en enad fackförening för arbetarna i Katalonien.

5. Problemet med jorden

Med utgångspunkt från att vår revolution är demokratisk-socialistisk, så följer att Arbetarpartiet, som intar en verkligt marxistisk ståndpunkt, under denna första revolutionära etapp enbart kan tillämpa den klassiska parollen: jorden till de som brukar den.

Vår revolution är demokratisk-socialistisk, dvs. borgerlig och socialistisk på samma gång. Det finns alltså en del borgerligt-demokratiska aspekter av revolutionen som, långt ifrån att stå i motsättning till det socialistiska målet, överensstämmer med detta. Det faktum att spanska bönder lägger beslag på jorden är en revolutionär handling, som hjälper till att utplåna den feodala maktens sista rester som är knutna till storbourgeoisin.

Denna revolutionära process är dubbel: samtidigt som bönderna å ena sidan med sina handlingar kommer att underminera den feodala-borgerliga fästningen, kommer proletariatet å andra sidan börja nationalisera storföretagen: gruvor, transporter, banker, etc., dvs. påbörja den socialistiska revolutionen. Den borgerliga revolutionen på landsbygden sammanstrålar med den socialistiska revolutionen i städerna.

Socialdemokraternas inställning till problemet med jorden har av tradition varit felaktig.

Socialdemokratin har hävdad att man inte kan förlika den borgerliga revolutionen på landsbygden med den socialistiska revolutionen som proletariatet står för. Den har intagit en skenbart extremistiskt hållning när det gäller jordfrågan, vilken i praktiken, genom att man föreslagit orealistiska kortsiktiga mål, haft funktionen att dölja en total avsaknad av revolutionär anda.

I länder som vårt där den industriella utvecklingen är i sin linda och jordbruket intar en viktig plats i ekonomin, kommer revolutionen – den demokratisk-socialistiska – inte att segra utan nära samverkan mellan progressiva krafter och proletariatet. En av dessa progressiva krafter, en av huvudaktörerna, består just av bönder på marsch mot den agrara revolutionen. Proletariatet måste därför ställa sig i täten för bonderörelsen vars mål är att erövra jorden och krossa alla feodala och halvfeodala privilegier som fortfarande består.

Denna enorma omvandling av jordbruket kan naturligtvis inte genomföras av borgarklassen, vilket den med all tydlighet visat i vårt land. Industrieborgarklassen är genom ett finmaskigt nät av gemensamma intressen lierad med feodalismens rester, vilka bildar ett socialt skikt av storgodsägare. Den jordreform som utfärdades av den konstituerade församlingen har i slutändan enbart fungerat som en broms för den revolution som mognat på landsbygden.

Det handlar inte om reformer utan om revolution.

När arbetarklassen griper makten kommer den att överlämna nyttjanderätten av jorden till bönderna. De kommer att få ta jorden i besittning, men inte som ägare, eftersom jorden kommer att nationaliseras och kommer att ha bara en ägare: arbetarstaten. Bonden kan förfoga över all jord som han behöver för att leva, eftersom jord finns i överflöd i Spanien. Men han kan varken sälja eller arrendera ut den.

Arbetarstaten kommer att ge bönderna förfoganderätt över det de behöver och som den kapitalistiska regimen monopoliserat: transporter, gödsel, krediter, maskiner, teknisk ledning, osv.

Arbetarstaten kommer att organisera stora kollektivjordbruk och hjälpa till med att skapa kooperativ som tillsammans med en fortskridande industrialisering av jordbruket kommer att påbörja den andra revolutionära fasen på landsbygden, alltså dess socialisering.

Samtidigt som arbetarklassen kämpar för att gripa makten, bör bönderna vinna på vårt demokratisk-socialistiska koncept i den revolutionära processen, inte bara de som är direkt exploaterade utan också arrendatorer, arrendebönder, smågodsägare allt med sikte på att skapa en bred bonderörelse som ser sin enda möjlighet till befrielse med arbetarklassens seger.

6. Den nationella frågan

Socialdemokratin har aldrig försökt ge problemet med de nationella minoriteterna en passande revolutionär tolkning.

Å ena sidan har den offrat revolutionen för fraser och å andra sidan har den, trots att den i teorin sett sig tvungen att erkänna folkens rätt till oberoende, i praktiken varit oförmögen att gå utanför den borgerliga nationalismens ramar.

Den proletära revolutionen – och det exempel som den ryska revolutionen har gett oss – kommer att segra som en demokratisk-socialistisk revolution, har vi sagt. I historiens aktuella stadium kan det inte rent demokratiska revolutioner äga rum, inte heller revolutioner som är rent socialistiska. Revolutionen kommer att bli demokratisk-socialistisk i sin första fas.

Denna revolutions tre drivkrafter utgörs av: proletariatet, bönderna som vill erövra jorden och den nationella befrielse rörelsen. Om dessa tre krafter går ihop och finner varandra, blir proletariatet den revolutionära rörelsens centrala axel. Om inte dessa tre kampfronter förenas kan den demokratisk-socialistiska revolutionen inte segra, särskilt i en stat som vår där den demokratiska aspekten av revolutionen är så otvetydig.

De nationella befrielse rörelserna har ett demokratiskt innehåll som proletariatet måste stödja reservationslöst. En klass som lidelsefullt bekämpar alla former av förtryck kan inte förhålla sig likgiltig inför det nationella förtrycket. De nationella befrielse rörelserna utgör en revolutionär faktor av första rang, vilka arbetarklassen inte kan negligera.

Proletariatet kan bara inta en hållning: aktivt stödja den odiskutabla rätten för folken att fritt förfoga över sitt öde och bilda oberoende stater, om det är deras vilja.

När proletariatet stödjer denna rättighet identifierar det sig inte med den nationella bourgeoisin, som vill att klassintressena skall underordnas de nationella intressena och i avgörande ögonblick ställer sig på den förtryckande nationens härskande klassers sida för att krossa folk rörelserna. Proletariatet, de demokratiska kravens förkämpe, måste lösgöra de nationella rörelserna från bourgeoisin och småbourgeoisins partier som förråder kampen och slutföra kampen för nationell frigörelse.

Kampen för folkens rätt till oberoende förutsätter emellertid inte alls splittring mellan arbetarna av de olika nationaliteter som finns i staten, utan tvärtom är deras enhet den enda garantin för seger.

Erkännandet av folkens odiskutabla rätt för att förfoga över sina öden å ena sidan, och den gemensamma kamp som förs av arbetare av alla nationaliteter i staten å andra sidan, kommer möjliggöra en framtida konfederation av fria folk.

De nationella befrielse rörelserna genomgår tre faser. I den första lägger den reaktionära bourgeoisin beslag på den och omvandlar det som är progressivt och rättvist till en fästning i kontrarevolutionens tjänst. Det var det som hände i vårt land under förra seklet, när carlismen stödde sig på folklig längtan efter självstyre, liksom under en del av det nuvarande seklet i Katalonien och framför allt i Baskien, där konservativa krafter gjorde självstyret till sitt problem, för att gynna sina ekonomiska intressen och för att kunna strypa den revolutionära utvecklingen.

Den andra etappen karakteriseras av att den nationella frågan övergår i småbourgeoisins händer vilket nu sker framför allt i Katalonien. Under denna fas praktiserar småbourgeoisin grov demagogi – *Esquerra* i Katalonien – och lovar en fullständig lösning på den nationella frågan. Men när småbourgeoisin upptäcker att den demokratiska revolutionen, i denna fråga precis som i jordfrågan, går mot en socialistisk revolution, gör man raskt ett återtåg, och

kapitulerar på det skamligaste sätt, vilket skett i Katalonien. Man accepterar en författning som lämnar problemet olöst, och överlämnar sig sedan till fienden – oktober 1934 – när försvaret av den nationella frågan övergår i arbetarklassens händer.

Den tredje fasen är den när proletariatet gör den nationella frågan till sin och löser den på ett revolutionärt sätt. Denna etapp har påbörjats i vårt land; proletariatet börjar se den nationella frågan som en revolutionär faktor.

POUM kommer att verka för att rycka till sig ledningen för den nationella rörelsen från småbourgeoisin, med sikte på att proletariatet ska leda och lösa frågan genom att bygga en iberisk union av socialistiska republiker.

7. Den internationella situationen och kriget.

Kapitalismens inneboende motsättningar gör att kriser återkommer med en rytm som blir allt snabbare och våldsammare. Uppkomsten av nya industriella centra, de revolutionära rörelserna i kolonierna och den snabba industrialiseringen av Sovjetunionen å ena sidan, och kapitalismens tekniska och organisatoriska utveckling (truster, karteller, monopol och rationaliseringar) å andra sidan, förhindrar användningen av vanliga metoder för att lösa krisen, och i första rummet utvidgning av världsmarknaden.

Den aktuella världsomspännande krisen har inget att göra med de tidigare periodiska kriserna, som den skiljer sig från inte bara genom sin dignitet, tyngd och långvarighet, utan därför att den utgör kulmen på den kapitalistiska krisen. Det som befinner sig i kris är själva kapitalismen, som har hamnat i motsättning till samhällets vitala intressen. Allteftersom kapitalismen utvecklas tekniskt, minskar massornas möjligheter att tjäna till sitt uppehälle. Armén av arbetslösa ökar överallt och antar skrämmande proportioner. En ständig ökning av produktionen och därmed rikedom, innebär samtidigt ökad utarmning av massorna.

Eftersom kapitalistklassen är oförmögen att hantera de utbrott som blir resultatet av regimens inneboende motsättningar, kastar den de parlamentariska och demokratiska formerna överbord och tillgriper diktatoriska fascistiska metoder för att ta sig ur denna situation.

En fruktansvärd kris som försänker massorna i en misär utan motstycke, faran av en världsomspännande fascism, perspektivet av en ny serie av krig som hotar att förstöra hela den mänskliga civilisationen: detta är den framtidsvyer som erbjuds världen till följd av kapitalistiska regimens bankrutt.

Antingen krossar den proletära revolutionen denna regim totalt och tar itu med den socialistiska omvandlingen av samhället eller också faller världen in i barbari.

Kapitalismens världskris kräver en radikal brytning med den reformistiska politiken och för upp på dagordningen den revolutionära kampen för att erövra makten och upprätta proletariatets diktatur som en övergångsregim. Det är den enda vägen som kan åstadkomma omvandlingen av det kapitalistiska samhället till ett socialistiskt.

Teorin om fredligt maktövertagande genom parlamentariska och demokratiska metoder är en farlig illusion som berövar arbetarklassen möjligheterna att försvara sig.

Den proletära revolutionen är till sitt väsen en internationell revolution. Proletariatet kan inte bygga ett fullständigt socialistiskt samhälle, dvs ett klasslöst samhälle, om det inte baseras på internationell arbetsdelning och internationellt samarbete. Men det betyder inte att man i varje land måste vänta passivt på att det utbryter en revolution av internationell karaktär; tvärtom måste arbetarklassen i varje land inrikta alla sina ansträngningar på att gripa makten och konsolidera sin nationella diktatur genom att påbörja det socialistiska uppbygget, som av nödvändighet kommer att vara ofullständig och motsägelsefull så länge proletariatet inte har

erövrat makten i åtminstone några viktiga kapitalistiska stater. Den segrande arbetarklassen i ett land måste samtidigt samla alla sina krafter för att sprida den socialistiska revolutionen till flera länder.

På kapitalistisk grundval är det inte möjligt att lösa konflikterna mellan olika imperialistiska grupperingar, mellan imperialismen och Sovjetunionen och mellan imperialismen och de nationella befrielseörelserna.

På samma sätt som kapitalismen inte kan lösa systemets inneboende motsättningar och undvika kriser och deras konsekvenser, kan inte krigshoten avskaffas av Nationernas förbund, nedrustningskonferenser och pakter. Dessa internationella strävanden leder till en ny omgruppering av de imperialistiska makterna, en förstärkning av rustningarna och nya konflikter.

Det enda effektiva vapnet mot kriget är den proletära revolutionen. Proletariatet ska inte låta sig förföras av pacifistiska illusioner, utan bör utan att förlora ett ögonblick förbereda sig för att om det inte kan undvika kriget genom att först besegra borgarklassen, omvandla det imperialistiska kriget till ett socialt krig, dvs. mot den egna borgarklassen.

Ett arbetarpartis ställningstagande i krigsfrågan utgör provostenen för att avgöra hur konsekvent det håller fast vid sina principer. Socialdemokratin förespråkar överallt internationalism i teorin, men när dessa principers fasthet testas, kapitulerar man genom att ställa sig på borgarklassens sida, som 1914, eller ställer upp bakom en viss imperialism, vilket visade sig i början av den italiensk-etiopiska konflikten, eller rättare sagt den italiensk-brittiska konflikten.

Kapitalismen leder till krig. Det är dess existensberättigande. Så länge det finns en kapitalistisk regim är krig oundvikliga. Man måste dock förhålla sig till krigsproblemet, inte pacifistiskt som den sentimentala småbourgeoisin, utan utgå ifrån att vi står inför ett oundvikligt historiskt fenomen. Arbetarklassen måste kämpa mot kriget, motsätta sig kriget, och om det bryter ut, försöka dra revolutionära slutsatser och omvandla det till ett inbördeskrig.

Kriget kan ta följande uttryck: För det första en konflikt mellan två länder eller två grupper av rivaliserande imperialistiska länder, vilket skedde 1914. För det andra ett krig mellan ett imperialistiskt land och ett underutvecklat folk som försvarar sitt oberoende: kolonialkrig oftast. För det tredje ett krig mellan ett imperialistiskt land eller grupp imperialistiska makter och Sovjetunionen. För det fjärde ett krig mellan två imperialistiska länder eller två imperialistiska grupper, varav en upprättat en militärallians med Sovjetunionen. De ställningstaganden som behövs i vart och ett av dessa fall är följande:

I det första fallet bör proletariatet, om det inte kunnat förhindra kriget genom revolutionärt agerande, inta en defaitistisk attityd. Om vi t ex har en konflikt mellan Tyskland och Frankrike innebär det att de franska arbetarna ska förbereda den franska borgarklassens nederlag och de tyska arbetarna den tyska borgarklassens. Defaitismen är första steget i omvandlingen av det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig. Ett revolutionärt agerande som resulterat i nederlag kan leda till arbetarklassens segerrika uppror.

I det andra fallet måste arbetarklassens solidaritet och effektiva stöd riktas till det underutvecklade folk som överfallits av en mäktig imperialism. Imperialismen kommer försöka att rättfärdiga sina mål genom att tala om "civilisation", om att "få landet ur sin sekellånga efterblivenhet", etc. Allt detta betyder inget. Det som kapitalismen menar med "civilisation" är: stjäla, döda och exploatera. Rätten för dessa människor att bestämma över sig själva måste sättas främst. Detta innebär inte alls att proletariatet ska identifiera sig med den sittande regimen i det underutvecklade landet som utsätts för imperialistisk aggression. Samtidigt som

landet försvarar sitt oberoende, behöver det underutvecklade landet förverkliga den demokratiska revolutionen. Detta kommer att göra det möjligt att förena folkets känslor med kampen för oberoende vilket kommer att göra styrkan i motståndet mycket större, som vi sett under franska revolutionen. I fallet med den italiensk-etiopiska konflikten måste man t ex arbeta för den fascistiska imperialismens nederlag genom att hjälpa Etiopien, utan att ta ställning för den feodala negus-regimen (etiopisk härskartitel) och den koptiska kyrkan. Den demokratiska revolutionen i Etiopien kommer att stärka kampen för oberoende. Negus och det koptiska prästerskapet försvarar sina privilegier mer än sitt folks oberoende. Detta folk som representeras inte av de feodala småkonungarna, utan av miljontals bönder som moraliskt och materiellt utnyttjas av feodalismen och kyrkan.

I det tredje fallet ska arbetarklassen naturligtvis ställa sig på Sovjetunionens sida mot en anfallande imperialism.

Det fjärde fallet skiljer sig inte från det första. Om ett land som militärt är allierat med Sovjetunionen attackerats av en imperialistisk makt, ska det förhålla sig defaitistiskt och omvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig.

Socialdemokratin och den Kommunistiska Internationalen försöker skapa myten att de demokratiska staterna för en kamp mot fascismen. Det är lika falskt som distinktionen 1914: ”Högerns kamp och frihetens mot barbariet och våldet.”

Antag att vi har ett krig mellan Tyskland och Frankrike, båda imperialistiska stater, med den skillnaden att Tyskland lider under en fascistisk regim och att Frankrike har en pseudo-demokratisk regim. Då består inte det franska proletariats skyldighet i att, som socialdemokratin och Komintern vill, upprätta en ”helig allians” från *Action française* och *Croix de feu* till kommunister och socialister, för att försvara det ”hotade fäderneslandet”, utan att föra fram en paroll om att omvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig. Om proletariatet besegrar bourgeoisin och tar makten, kommer revolutionens seger i Frankrike vara den kraftfullaste offensiven mot hitlerfascismen. De tyska arbetande massorna i fascistisk tvångströja, vaknar upp och börjar kasta av sig sitt ok. Den ryska revolutionen gjorde slut på 1914 års krig. Bolsjevismens seger medförde Kaiserarméns upplösning och en revolutionär rörelse i Tyskland. I en annan historisk kontext skulle Hitler inte besegras militärt, utan revolutionärt. Således bör man avvisa Folkfrontens politik i förhållande till kriget, och i stället betona den klassiska ståndpunkten och den revolutionära defaitismen.

Att anta den ”revolutionära defensismen” som Kommunistiska internationalen och socialdemokratin förordar är liktydigt med att överlämna arbetarklassen bunden till händer och fötter till den imperialistiska militarismen.

8. POUM och Internationalen

Arbetarrörelsen är internationalistisk. Det är en grundläggande marxistisk princip och naturligtvis håller Arbetarpartiet fast vid denna.

Det finns för närvarande två Internationaler: Den Socialistiska Arbetarinternationalen och den Kommunistiska Internationalen.

Den första är fortsättningen på den International som i augusti 1914 nesligt kapitulerade, genom att överlämna arbetarmassorna i alla länder i gapet på imperialismen. När kriget äntligen var slut återskapade de ledande socialisterna som hade gjort detta möjligt Internationalen (Genève 1919 och Hamburg 1923) som genast fortsatte att föra en helt och hållet reformistisk politik, en klassamarbetspolitik. De två viktigaste sektionerna i den Andra internationalen i denna andra etapp blev det tyska socialdemokratiska partiet och det österrikiska socialistpartiet. Båda dessa partier, som kom till makten tack vare revolutionen

1918-1919, fortsatte med att föra en politik som blev så antimarxistisk och antiproletär att fascismen relativt lätt kunde segra i dessa länder.

I själva verket, särskilt efter den tysk-österrikiska katastrofen 1933 och 1934, är den Andra internationalen inget annat än ett ruttet lik som förpestar arbetarnas luft över hela världen.

POUM är följaktligen motståndare till den Andra internationalen.

Som hälsosam reaktion mot Andra internationalen bildades i mars 1919, på Lenins initiativ Tredje internationalen eller Kommunistiska Internationalen.

Kommunistiska Internationalen har gått igenom tre etapper: först från sitt grundande till 1924; sedan 1924 till 1935; och den aktuella fasen som inleddes 1935.

Under första fasen, den Kommunistiska Internationalens ärorika och heroiska period genomförde den Tredje internationalen revolutionärt arbete i alla länder, skapade kommunistiska partier, var det revolutionära proletariats ledstjärna i hela världen, stödde de förtryckta folkens befrielsekamp. Kominterns fyra första kongresser stod modell för den revolutionära marxistiska politiken. I Komintern och i dess sektioner fanns en sund interndemokrati. Det ryska kommunistpartiet var en sektion av Komintern och inte tvärtom.

Lenins bortgång och Kominterns kursändring inträffade båda 1924. Den interna demokratin försvann. En byråkratisk ledning tog över. Den ryska sektionen tog över, blev hegemonisk. De andra nationella sektionerna blev underordnade, koloniserade skulle man kunna säga. Kominterns politik blir ibland ”kuppstartad” (Estland, Bulgarien, Kanton), andra gånger totalt opportunistisk. Den revolutionärt marxistiska linjen från den första tiden bryts. Den pendlar från en ytterlighet till en annan på ett empiriskt sätt, under det att den fullständigt överger marxismens alla väsentliga grunder.

Denna felaktiga kurs, vars mest uppseendeväckande konsekvens var den kinesiska revolutionens misslyckande, förstärktes ytterligare 1928 med den s k ”klass mot klass”-politiken och ”social-fascismen”. Kommunistiska Internationalen, som redan helt styrs av den ryska sektionen, upphör att vara en international för att istället successivt omvandlas till ett instrument för den sovjetiska staten. Mellan 1928 och 1933 förordar Komintern att de nationella sektionerna ska lägga den fascistiska faran åt sidan och i stället stödja tesen enligt vilken man för att krossa fascismen först göra slut på socialdemokratien. Denna sekteristiska och antimarxistiska attityd bidrog till Hitlers seger i Tyskland. Komintern är lika skyldig som Andra internationalen, om inte ännu mer, till den katastrof som drabbade den tyska arbetarklassen och med denna hela världens arbetarklass.

Med sin idiotiska politik bidrog Kommunistiska internationalen, ihop med socialdemokratins dito – var och en på sitt eget sätt, men till syvende och sist med samma slutstation – till Hitlers seger, vilket resulterade i uppkomsten av en antisovjetisk regim i Tyskland, en central samlingsplats för Sovjetunionens fiender. Därefter ändrade Kommunistiska internationalen sin taktik – denna ändring kulminerade vid Kominterns sjunde kongress 1935.

Den sjunde kongressen representerar den slutliga likvideringen av Kommunistiska internationalen, både som international och som kommunistiska rörelse. Varje socialistiskt perspektiv undertrycks. Hädanefter står inte längre frågan som ”fascism eller socialism” utan som ”fascism eller demokrati”. Det innebär att i det ögonblick som kapitalismen hamnar i svår kris ska arbetarklassen kämpa för att återskapa en föråldrad form av kapitalistisk dominans: den borgerliga demokratin.

Efter att Tredje internationalen kvävde den revolutionära rörelsen har den förlorat tilltron till världsproletariatet. I stället för att stödja sig på arbetarklassen, söker den nu främst stöd hos de kapitalistiska sektorer som av en eller annan anledning är fientliga till Sovjetunionens

motståndare. Folkfrontens politik, vilken särskilt utkristalliseras i Frankrike, innebär ett förhållande av klassarbetet och "millerandismen" [Millerand fr. president], vilket alltid har betraktas vara emot marxismens principer.

Tredje internationalen har i praktiken upphört att vara en revolutionär organisation för proletariatet. I dag står Moskvas politik till höger om socialdemokratins.

Därför befinner sig POUM utanför Tredje internationalen och identifierar sig med den anda som förhärskade under dess fyra första kongresser och bekämpar den katastrofala politik som Kommunistiska Internationalen för idag, en politik som har mycket gemensamt med den reformistiska opportunisten, och som kommer att förstöra varje revolutionärt perspektiv för lång tid om den blir förhärskande.

POUM anser att efter de två Internationalernas misslyckande består problemet i att bygga starka, revolutionära, socialistiska partier, vilka världsproletariatets framtida revolutionära enhet kan stödja sig på.

Det är därför som POUM ingår i Internationella Byrån för Revolutionär Socialistisk Enhet, vars centrum finns i London⁷, och som drar till sig oberoende socialistiska och kommunistiska partier utanför Andra och Tredje internationalen.

Londonbyrån är inte fröet till en ny international, utan ett centrum för konvergens mellan revolutionära socialistiska partier som kämpar för att återuppbygga en världsomspännande revolutionär enhet på ny grundval.

9. POUM och Sovjetunionen

Den ryska revolutionen är en av proletariatets stora historiska erövringar. I Sovjetunionen har kapitalismen besegrats och arbetarklassen har påbörjat marschen mot socialismen. Därför är POUM en hängiven försvarare av den ryska revolutionen. Men denna sympati, som delas av varje revolutionär arbetare, innebär inte att allt som pågår i Sovjet måste hälsas med from beundran. Marxismen utövar ständigt prövning och kritik. De professionella beundrarna av Sovjetunionen är lika skadliga för den revolutionära saken som de systematiska belackarna. I "Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky" påpekade Lenin med rätta – därför att han var marxist – nödvändigheten av att kritisera det som revolutionen åstadkommer, genom att säga: "Vi skulle vara varje västeuropeisk marxist uteslutande tacksamma om han efter att ha studerat åtminstone de viktigaste dokumenten *kritiskt analyserade* vår politik, ty det skulle vara oss till utomordentlig hjälp och även den mognande världsrevolutionen till hjälp."

Den nuvarande ledningen i Sovjetunionen och Komintern, som kväver all kritik och prövning, har förträngt denna grundläggande marxistiska princip. På så sätt förvandlas socialismen till en sorts religiös sekt som bara har en uppgift – den kräver lydhet och blind tro.

De verkliga marxisterna kan inte på något sätt avstå från frihet att tänka.

När vi framför denna objektiva kritik gör vi den ryska revolutionen och världsrevolutionen en stor tjänst.

Varje exploaterad proletär bör försvara de Socialistiska rådsrepublikernas union [Sovjetunionen], där 1917 års ärorika Oktoberrevolution skapat förutsättningar för den första erfarenheten av proletariatets diktatur, baserad på avskaffande av privat ägande av medlen för produktion och varuutbyte. Kampen mot Sovjetunionen fortsätter att vara ett av den världsomspännande imperialistiska reaktionens mest grundläggande mål.

---

⁷ Kallas därför ofta Londonbyrån.

Det effektivaste försvaret av Sovjetunionen ligger inte i pakter och fördrag, utan i den revolutionära kampen för att störta borgarklassen i övriga länderna.

POUM betraktar försvaret av den första segerrika arbetarrepubliken som en ofrånkomlig skyldighet, men förbehåller sig rätten att objektivt kritisera den sovjetiska ledningens ståndpunkter, vilka kan skapa problem för Sovjetunionen självt och för den revolutionära världsrörelsens intressen.

10. Organisationen POUM

POUM grundar sig på principen om absolut intern demokrati, som regleras av den demokratiska centralismens normer. Detta innebär att de ledande organen, som väljs demokratiskt, har total auktoritet att tillämpa den politik som beslutats av partiets reguljära församlingar.

Arbetspartiets högsta organ är kongressen, som debatterar den förda politiken och beslutar om de riktlinjer som partiet ska följa i framtiden. Kongressens beslut är suveräna.

Kongressen väljer centralkommitté och generalsekreterare. Centralkommittén består av 41 medlemmar, som i sin tur väljer sex kamrater som tillsammans med generalsekreteraren bildar exekutivkommittén.

Kongressen samlas regelbundet en gång om året. Centralkommittén varje kvartal. Exekutivkommittén regelbundet en gång i veckan och håller ytterligare möten om så krävs. Exekutivkommittén är ansvarig inför centralkommittén och kongressen. Centralkommittén är ansvarig inför kongressen.

Partiorganisationen består av celler på lokal, regional och nationell nivå.

Partiets allmänna politik bestäms av kongressen. Centralkommittén anger hur den ska tolkas. Exekutivkommittén genomför kongressens och centralkommitténs beslut i praktiken. De lokala och regionala kommittéerna har till uppgift att tillämpa exekutivkommitténs beslut.

Den månatliga medlemsavgiften är 0,50 pesetas till exekutivkommittén. Avgiften är obligatorisk. Arbetslösa har dispens.

Partiets medlemmar kan inte tillhöra någon annan politisk organisation.

Inga fraktioner tillåts i partiet.

Varje partimedlem ska tillhöra en fackförening och arbeta i densamma enligt partiets riktlinjer.

Fram till diskussionsperioden öppnas, två månader före varje kongress, är partiets militanter tvingade att utan diskussion följa alla beslut från de ledande kommittéerna. Före varje kongress öppnas en diskussionsperiod med publicering av en internbulletin, där varje militant, inom ramen för sin organisation, har full frihet att diskutera kommittéernas agerande, alla aspekter av den förda politiken och den linje som bör följas i fortsättningen. I denna bulletin publiceras cellernas resolutioner för partiets allmänna kännedom så att de kan tjäna som vägledning för kongressen.

Kongressen avslutar diskussionsperioden. När kongressen fattat sina beslut måste de som blivit i minoritet acceptera kongressens beslut och deras meningsskiljaktigheter kan inte längre göras allmänt tillgängliga för partiet förrän en ny diskussionsperiod börjar inför följande kongress.

De som motarbetar kongressens beslut och dess tillämpning genom de överordnade kommittéerna kan uteslutas ur partiet. Politiskt grundade uteslutningar kan dock inte utföras av lokala kommittéer. De kan däremot föreslå sådana till exekutivkommittén, som i sin tur

framlägger dem för centralkommittén, som är det enda organ tillsammans med kongressen som har makt att besluta om uteslutningar av politisk karaktär. De lokala kommittéerna har rätt att suspendera medlemmar vars agerande skulle kunna vara farligt, i väntan på beslut från högre instans.

Varje partimedlem måste delta i POUMs Röda hjälpen, en organisation för att hjälpa fångar.

På samma sätt är det obligatoriskt att läsa och propagera för partiets tidning: *La Batalla*, det centrala organet, *Front*, partiets språkrör i Katalonien, *La Nueva Era*, månatlig teoretisk tidskrift och andra tidskrifter som kan komma att publiceras.

Periodvis publicerar exekutivkommittén en internbulletin för partiets kommittéer.

Till alla arbetare!

Här har kortfattat framlagts vad POUM är och vill.

Erfarenheten av republiken och oktoberrevolutionen visar att arbetarklassen måste gripa makten med våld. Om inte, kommer fascismen att segra. Fascism eller socialism: däri ligger det obevekliga dilemmat.

För att proletariatet ska kunna ta makten krävs ett stort marxistiskt parti. Men för att bygga detta revolutionära marxistiska parti, måste den ideologiska enheten föregå den organisatoriska.

POUM är inte överens med de som vill ha ett massparti utan ideologisk enighet.

POUM anser att revolutionens parti måste karakteriseras av enhet i tanke och aktion.

Det är så den marxistiska enheten ska förstås.

De flesta arbetare som läst denna broschyr kommer att komma fram till slutsatsen – det är vi övertygade om – att POUM har rätt i sina ståndpunktstaganden.

Om de är övertygade om detta, är deras plikt att gå med i POUM för att kämpa för att den socialistiska revolutionen lyckas.

POUM är i dag ett hopp för revolutionära arbetarrörelsen i Spanien. Det förkroppsligar en grundläggande omorientering och inledningen av bygget av det bolsjevikparti som revolutionen kräver.

Översättning: *Marianne Schellin*. Bearbetning: Martin F.